

[Iver Poulsen.]

for få pålagt en tvangspension. Også ud fra en samfundsøkonomisk betragtning vil en sådan frihed være ønskelig, fordi, som den højtærede økonomiminister også skriver, en sådan privat opsparing i bedrift eller virksomhed simpelt hen er nødvendig for erhvervslivets trivsel og vækst og dermed for beskæftigelsen og levedoden i landet. Men desværre har regeringen ikke fulgt den højtærede økonomiminister og givet befolkningen tid til at tænke over sagen. De uafhængige opfattede folkeafstemningens resultat som et udtryk for, at et vælgerflertal var imod en fortsat udvikling af statsdirigeringen i det hele taget, altså også når det gjaldt en tvangspensionering, og den politiske vilje, som folkeafstemningsresultatet var udtryk for, har vi fastholdt i vor stillingtagen til de forskellige politiske spørgsmål. Også af den grund stemte vi imod loven om Arbejdsmarkedets Tillægspension, og vi kan kun beklage, at vi stod ene om at stemme imod.

Også loven om fuld folkepension til alle uden indtægtsregulering er typisk for regeringens pensionsmani. Loven går nemlig under falsk varebetegnelse, for det er rigtigt, som ordføreren for venstre, det ærede medlem hr. Søren Andersen, sagde under lovforslagets behandling, at vel afvikles den bestående indtægtsregulering gradvis, men den erstattes straks af en anden. De uafhængige beklager meget, at regeringen ikke har ønsket eller magtet at tage hele pensionsspørgsmålet op til en samlet løsning; så også tjenestemændenes pensionsforhold kunne blive løst i forbindelse med en revision af den almindelige folkepension og der kunne være blevet skabt en ægte fuld folkepension, der gav den samme pension til alle uanset indtægtsforhold.

Også finansieringen af denne såkaldte fulde folkepension er typisk for den galgenhumor, der har præget regeringens adfærd, som i denne forbindelse mildest talt er forbavsende for ikke at sige ansvarsløs. Det er ansvarsløst at gennemføre udgiftkrævende love uden samtidig at anvise, hvordan udgifterne skal dækkes, og det er det, regeringen og folketingets flertal har gjort ved gennemførelsen af loven om den såkaldte fulde folkepension, da regeringen ikke har gjort sig tanker om — eller i hvert fald ikke fortalt folketinget noget om disse

tanker — hvordan udgifterne skal dækkes efter 1967, da den kapital, der er opsparet gennem folkepensionsbidraget, til den tid er opspist og overflyttet fra opsparing til forbrug, hvilket i sig selv er betænkeligt nok, da det vil give inflationen endnu et stød fremad. En sådan lovgivning kunne de uafhængige naturligvis ikke støtte og tage medansvar for.

I øvrigt er der ingen grænser for regeringens strøm af planer. Trafiknettet skal udbygges, og broer skal bygges. Det kræver milliardbeløb. Undervisning, forskning og kultur skal ophjælpes, universiteter skal bygges. Det kræver andre milliardbeløb. Den studerende ungdom skal have millionbeløb skænket som gave i form af stipendier og legater. Offentligt byggeri er fortsat præget af dyr administration og høj luksus o. s. v., alt sammen uden en regulær planlægning eller tanker om, hvordan disse milliardbeløb skal skaffes til veje, og i hvilken rækkefølge opgaverne skal løses. For der er vel ingen, der tror på, at Danmark har økonomisk bæreevne til at klare alle disse opgaver i et snuptag. Regeringen udformer blot en ønskeseddel eller løtteseddel og bekymrer sig — ligesom ved loven om fuld folkepension — ikke om, hvorfra de nødvendige penge til ønskernes opfyldelse skal komme, eller i hvilken rækkefølge opgaverne skal løses. Der er ingen bund i sådan en række planer og løfter, når der ikke forud er foretaget en langtidsplanlægning også med hensyn til, hvordan planernes udførelse skal finansieres.

Der hersker naturligvis ingen uenighed om, at ethvert ungt menneske, der har evner, lyst og vilje til at få en uddannelse, også skal have mulighed for at få den uanset økonomisk stilling, og for den studerende ungdoms vedkommende skal dette sikres gennem ungdommens uddannelsesfond. Uenigheden opstår først om, hvordan midlerne skal fordeles, om støtten hovedsagelig skal ske gennem stipendier og legater eller gennem lån, og her mener vi af flere grunde, at hovedvægten skal ligge på lån. Vi er overbevist om, at det i enhver henseende vil tjene ungdommen bedst, at den ikke får alt som gave, og det vil være urimeligt, om den del af ungdommen, der tilfældigvis har evner og lyst til at gennemføre en boglig uddannelse, skulle særlig begunstiges af samfun-